



REGENSEN

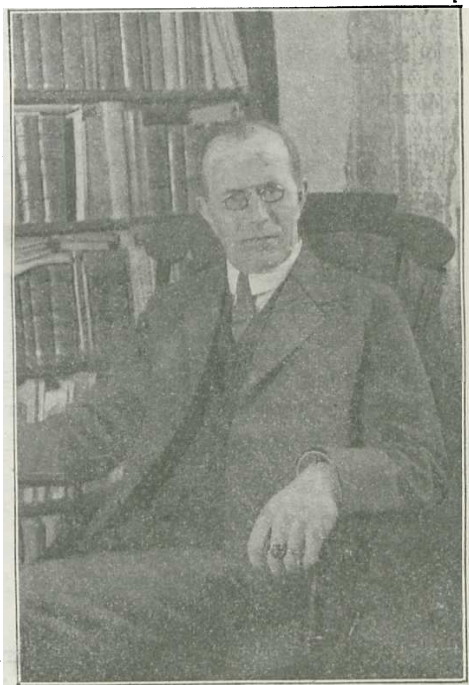
REGENSIAANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

3. Serie Nr. 40.

November 1935.

Paa vor Opfordring har Regensprovsten beredvilligt stillet til Raadighed for os Manuskriptet til den Tale, hvori han ved Lindens 150- Aars Fødselsdag den 12. Maj 1935 gav en Skildring af Andr. Chr. Hviid.

Professor Fabricius, der i August fyldte 60, og som nu paa 18. Aar hersker over den røde Gaard, har i højere Grad end nogen af sine Forgængere bidraget til at klarlægge Regensens Historie. Hans Skildring af Lindens Fader er et nyt værdifuldt Led i dette Arbejde, som det vil interessere alle gamle Regensianere at stifte Bekendtskab med.



Regensprovst, Professor Knud Fabricius.

R E G E N S I A N E R S A M F U N D E T

ORDINÆR GENERALFORSAMLING

afholdes

Lørdag den 7. December 1935 Kl. 21

paa Regensens Læsestue (med forventet Tilladelse af Stipendiebestyrelsen).

DAGSORDEN:

1. Bestyrelsen aflægger Beretning og fremlægger det reviderede Regnskab til Godkendelse.
2. Valg af Bestyrelse.
3. Valg af 2 Revisorer.
4. Eventuelt.

Forud for Generalforsamlingen afholdes Kl. 18,30 Fællesspisning paa Oscar Davidsens Vinrestaurant, Aaboulevarden, hvor der bydes paa: sprængt Duebryst med Grøntsager, Bedekoteletter, Pandekager med Is, stænket med Guava-Rom, Kaffe.

Pro persona serveres ½ Flaske Bourgogne og et enkelt Glas Solbærrom. Efter Generalforsamlingen Sold paa Regensen (Whisky).

Prisen for Deltagelse i Middag og Sold Kr. 6,50 pro persona, for Deltagelse i Soldet alene Kr. 1,50.

Indtegning sker til Fuldmægtig Karl Sørensen, Stockflethsvej 21, Tlf. Godthaab 9334, senest d. 2. December d. A.

Bestyrelsen.

Lindens Fader, Lindens Broder og den selv.

Af Knud Fabricius.

Der er den Grundforskel paa Digtning og Videnskab, at den første er varig, den sidste forgængelig. Selv om de største Videnskabsmænds Værker gælder det, at de kun holder deres Tid, og om de mindre videnskabelige Aander, hvad *Svend Agesøn* udtrykte med Ordene: »*Efterkommerne* er Dværge, som staar paa Kæmpers Skuldre.« Et Held da for den Videnskabsmand, der efterlader sig andet end sine literære Arbejder til at virke paa Efterslægten og til at lade hans Navn leve gennem Tiderne. *Andr. Chr. Hviids* videnskabelige Indsats er nu glemt, men en anden af hans Handlinger samler den Dag i Dag Opmærksomheden om hans Person.

»Den 12te Maj 1785 plantede jeg et Træ midt i Gaarden.« Saaledes skrev *Andr. Hviid* paa Italiensk med en Diamant paa en af Ruderne i Provsteboligen, en Rude, som desværre ikke eksisterer mere, men gik til Grunde ved Bombardementet 1807. Anledningen til Plantningen skal efter Regens traditionen være, at han samme Dag havde faaet en Søn *Andreas Christian*, der derfor Livet igennem kom til at bære Navnet »*Lindens Broder*«. Sønnen blev ikke til ret meget, men Træet til adskilligt. Det er sørgeligt, at Historikere saa ofte ser sig nødsaget til at dreje Halsen om paa tiltalende Traditioner. For det første er *Andreas Christian Hviid* den Yngre født 31. Decbr. 1788, længe efter Faderens Død, og hvis man derefter vil søge at redde noget af Traditionen ved at overføre den paa hans ældre Broder *Matthias*, der ganske rigtigt kom til Verden 1785, er der det kedelige ved Sagen, at han først døbttes (i Trinitatis Kirke) d. 13. Septbr. og begravedes sammesteds 9. Novbr., »10 Uger gammel«. Han maa altsaa være født omkring 1. Septbr., næsten 4 Maaneder efter Lindens Fødselsdag. Sagnet maa altsaa opgives; »*Lindens Broder*« er ikke Lindens Broder, og Anledningen til, at Linden plantedes, er ikke Sønnens Fødsel.

Men vigtigere end Anledningen er det at spørge efter Grunden, og her staar vi heldigvis paa fastere Bund. Vi kender Professor *Andr. Hviids* Udvikling i de foregaaende Aar saa godt, navnlig fra hans Dagbog fra Studierejsen i Tyskland og Italien 1777—79, at vi ikke behøver at søge langt for at finde, hvad der maa have bevæget ham til dette Skridt.

Tiden stod i Naturfølelsens Tegn. Den var ligefrem vokset op som en Kontrast til Bylivet. Man var træt af det aarhundredlange Liv, Generation efter Generation, i disse trange Stenørkener. *Hviid* erklærer sig personlig som en Modstander af »de store, usunde Byer«, ganske specielt af »de fordærvede og raadne Hovedstæder«. Han talte om »de Daarer«, som levede herinde, og udtalte: »Landlevnet har jeg altid som en Forsmag paa Himmelen elsket inderlig«. Nu kunde der naturligvis ikke være Tale om at flytte Universitet eller Regens ud paa Landet — den Gang; derfor flyttede *Hviid*

Landet eller i hvert Fald en Stump Land ind i Regensen. Han havde i Göttingen haft Lejlighed til at følge Foraarets Indtog i en lille tysk Universitetsby, hvor Huse og Haver hørte nøje sammen, og han havde givet smukke Udtryk for sine Følelser derved i sin Dagbog. Allerede i Marts Maaned gik han uden for Byen for at spejde efter Tegn til Foraaret, saa efter Fuglene og folte paa de smaa, sejge Grene paa Grofterne og Havegærderne. 1. April noterede han: »I Dag fandt jeg de smaa Knopper trinde og høit frugtsomme lige med deres smaa, grønne, nydelige Fostere«; og en Snes Dage senere: »Det halv udbredte Grønne især paa Hekkerne, har — jeg véd ikke hvad for noget, — usigelig behageligt for mit Øie. Jeg gaaer derfor hele Timer alene og betragter disse nydelige, fine, krøllede Dele, med en Art Tendresse og behagelig Tungsindighed«. Denne »behagelige Tungsindighed« er vel særlig karakteristisk for Tidsalderen. Ved sin Afsked fra Göttingen erklærede han endog, at »til et Par af mine smaa Træer seer jeg som til en døende Veninde«.

Hviids Naturfølelse havde sin absolute Begrænsning. Han naaede ikke — som hans store Lærer Rousseau eller hans Ven Baggesen*) — at forstaa Bjergenes Skønhed; det var den dyrkede Natur, han holdt sig til. For ham — som for Holberg — var Alperne »gyselige« og »græsselige«. Men han var paa den anden Side lige saa langt fra sin Ven Andr. Gamborgs noget haandfast Natursans, der gav sig Udtryk i Forslag om at forbedre Fuglenes Sang i vore Skove ved at lægge Spurveæg under Kanarifugle. Nogen Spidsborger var Andr. Hviid nemlig ikke, og endnu mindre nogen Tosse. Men han kunde godt lide »den behagelige Tungsindighed«. Og naar han talte om sine Göttinger-Træer som »døende Veninder«, er han aabenbart i nøje Kontakt med Tidens Tanker. For den var Naturfølelsen nemlig ikke alene en Kontrast til Bylivet, men ogsaa til Kristendommen. Naturen havde ogsaa sin Sjæl, hvorefter Menneskesjælen var i Slægt, hvis da ikke Menneskesjælen ligefrem var en Del af Naturens — Verdens — Sjæl.

Andr. Chr. Hviid er nemlig meget mere end den Mand, som plantede Regenslinden. Han stod som en Eksponent for sin Tids nye Tanker i Danmark, som en af de unge, af hvem man ventede sig mest for vort Aandsliv. Efter Johannes Ewalds Død sagde Tidens første Kritiker Rahbek: »Altsaa hviler det hele Haab nu paa Thaarup, og kanske paa Hviid, men Thaarup er for doven.«

Hviid var vokset op i et udpræget pietistisk Hjem, og Overmættelsen af den gamle Tro gjorde, at da han (efter at have boet paa Regensen) stod som ung theologisk Kandidat, var han en udpræget Tilhænger af den nyere kritiske Eksegese, der skulde give en ny Bibelopfattelse. Han satte derfor alle Kræfter ind paa at erhverve sig en grundigere filologisk Uddannelse, end Københavns Universitet kunde give ham. Derfor drog han til Tidens

*) Der jo forøvrigt ogsaa havde sit Yndlingstræ, den hule Eg ved Christianssæde, hvori han havde sit Digterkammer.

største Lærdomscentrum, Göttingen, og studerede under den berømte Michaëlis og Heyne, ikke blot Hebraisk, men ogsaa de øvrige østerlandske Sprog, navnlig Arabisk. Paa sin store Rejse læste og ekscerperede han orientalske Haandskrifter i Göttingen, Wien og Rom, og han blev en saa kyndig Orientalist, at han straks efter sin Hjemkomst foruden som Regensprovst ansattes som Professor ved Universitetet. Han var en af dem, af hvem man ventede sig en Fornyelse af det theologiske Studium.

Samtidig havde han udviklet sig til Rationalist, ikke tør, men følelsesbetonet, i Rousseaus Retning. Han mindedes altid, hvorledes Rousseaus Emile havde beredt ham »de lykkeligste Øieblikke i mit Liv, thi det forekom mig, som jeg hørte den guddommelige Orpheus synge sine første Hymner, hvori han lærte Menneskene Dyden og Gudernes Dyrkelse«. Rousseau lærte Hviid ikke alene Naturfølelse, men ogsaa Had til Tvang i alle dens Former. Hviid priste Luther, men kun, fordi han havde »revet Fornuften ud af Gejstlighedens fæle og rædsomme Fængsel«. Endnu før end af Rousseau var dog Andr. Hviid paavirket af den engelske Rationalisme i Digteren Popes Skikkelse. Han oversatte dennes »Almindelig Bøn« paa Dansk med den karakteristiske Begyndelse:

*Du Altings Fader, som hver Alder,
hver Egn du drog af Intet ud, —
som Helgen, Vildmand, Viis paakalder, —
Jehova, Zeus, Naturens Gud . .*

Gud var for Hviid en Virkelighed, ikke en panteistisk eller deistisk Forestilling (»Gud er for herlig til at kunne tænkes og fattes af mit usle indskrænkede Væsen«), og han følte sig i inderlig Forbindelse med ham gennem Bønnen. Men paa den anden Side mente han, at »Sædelighedens første Grundlove ere tilfælles for hele Menneskeslægten«, fandt det usandsynligt, at »Gud ved en positiv Lov skulde befale noget, som forbydes af Fornuftens Moral«, holdt paa, at Lasterne stammer fra Uvidenhed, brød Staven over Mirakler; fandt det latterligt at søge Grunde mod Selvmord i Bibelen, ligesom han vilde have en borgerlig Ed indført ved Siden af den religiøse. At han hermed var ganske uden for den kristne Religion, er tydeligt nok. For at fuldstændiggøre Billedet af hans Anskuelse skal det tilføjes, at Hviid ogsaa i politisk Henseende var radikal med Uvilje mod »de mægtige og rige«, hvilket ikke udelukkede, at han som alle Danskere var ivrig Monarkist og en glødende Patriot med Uvilje mod Tyskerne. I Göttingen »koncentrerer« han sit Fædreland i Postbuddet, fordi han bringer ham »de deilige, lange, moersomme og venskabelige Breve fra Danmark«.

Andr. Hviids Indflydelse blev betydelig i de faa Aar, han fik Lov til at virke. Man betegnede ham, da hans Rejsedagbog blev udgivet, ikke alene som »en Mand af elegant Cultur, god Conversations-Tone og en god Fond af det, man kalder sund Sands . . . men ogsaa som en Mand fri for Fordomme, som . . . med Tænkerens Øie ansaae de menneskelige Daarligheder,

som søgte den simple Sandhed«. Den Baggesenske Vennekreds beundrede ham; Baggesen selv skildrer, hvorledes han af Henrykkelse var en Besvielse nær, da han paa Trolleborg paa een Gang modtog tre Breve, heraf et fra Vennen Hviid. Hviid var jo ogsaa meget mere end Theolog og Orientalist, han skrev f. Eks. Artikler om antik og moderne Malerkunst. Vigtigere var Hviids Indvirkning dog paa Universitetet og Regensen. Det sidste Sted skabte han et helt nyt Forhold mellem Provst og Alumner, der blev bestaaende efter hans Død. I sin Bog havde han skildret, hvorledes Prorektor i Göttingen ledede Studenterne, »disse Musernes kiekeke Sønner«, »som en Amor Løven«, hvorhen han vilde. Som Professor og Regensprovst gik han selv helt op i sin dobbelte Gerning. Hans Venner vidner, at han drev Studiet »med en friere Sjæl, end mange pleier«, og at han samtidig uegennyttigt sørgede for sine Alumner og viste stærkt Initiativ til Forbedring af Forholdene paa Regensen. Samtidig virkede han overordentlig afdæmpet, trængte sig aldrig frem og var gennemærli. »Selv den, som han agtede i Hjertet, kunde han ikke rose lige i Øjnene«.

Ogsaa i sit Privatliv var Andr. Hviid en lykkelig Mand. Han havde som ung med Ængstelse spurgt: »Gud veed, hvorledes det vil gaae, naar jeg i sin Tid skal til at frie«. Han betragtede sig nemlig som en »lakonisk« Natur, der ikke kunde sige mange Komplimenter. I saa Henseende havde han ikke behovet at gøre sig Bekymringer. Hans Hustru (den senere Bispinde Plum), der kun var 16 Aar gl., da hun ægtede ham, sluttede sig saa nøje til ham, at han betegnede hende som »min Sjæls Halvdel«, og samtidig syntes hun ved sit dygtige, praktiske og myndige Væsen at have suppleret hans eget netop i de Retninger, hvor han havde sine Brist. Maaske er disse Egenskaber Grunden til, at Traditionen ogsaa har bevaret Mindet om hende, men rigtignok paa den Maade, at senere Slægter paastod, at hun gik igen p. G. a. sit Ægteskabsbrud og sin Pengegriskhed. Der lever endnu dem, der paastaar at have set hende.

Thi Andreas Hviid var ganske vist en ærlig Mand, men han var en veg Natur, der ikke taalte Modgang. Han havde selv talt om den Tungsindighed, der ledsagede de Øjeblikke, da han i højeste Grad folte Lykke, og han havde i sin Foraarsstemning udbrudt: »Jeg vilde nødig døe om Foraaret, thi det var, synes mig, som at døe fra en deilig Brud; men kaldte Naturens Herre, naar Livet falder, da vilde jeg glad see den bedre Verden«. Hans Ønske skulde ikke blive opfyldt.

Den indirekte Kritik af den københavnske Theologi, som han havde fremført ved sin Omtale af Forholdene i Göttingen, og den direkte Kritik, som han havde rettet mod Theologerne i Kiel og mod saa meget i Tyskland over Hovedet, kom naturligvis ikke til at gaa upaataalt hen. Nægtes kan det heller ikke, at Hviid havde sine Angrebspunkter. Han havde i sin Rejsedagbog ofte været indiskret og — hvad værre var — overfladisk. Fra tysk Side spærede man ikke paa de stærke Ord, som det plejer at gaa ved saadanne

Lejligheder. Man fraskrev Forfatteren »Geist«, »Geschmack«, »Menschenkenntniss« og »Gelehrsamkeit«. Man kaldte Bogen »mageres, elendes und unverdautes Geschwätz, flüchtig geschrieben«, og dens Forfatter »ein unwissendes Schaalkopf«. Angrebene tog saaledes paa Hviid, at de efter Lægens Udsagn bidrog til at lægge ham i Graven i en Alder af 38 Aar (3. Maj 1788).

Hans Nièce skrev faa Dage efter: »Min Onkels hastige Død gaar mig nær; det var saadant charmant ungt Menneske, saa behagelig [og] munter; hvem der talte to Gange med ham, var immer indtaget i ham. Der er virkelig en almindelig Sorg hos alle, der har kiendt ham. Det som meest fortryder mig, er, at han har ærgret sig ihjel; Fortræd kunde han aldrig taale; han var meget sensible, og det har han haft nok af, siger hans Kone, som er utrøstelig. Hun er 19 Aar, har et Barn paa 16 Maaneder og laver til Barsel. Hendes eneste Trøst er hans Portrait, som just er bleven malet færdig for 8 Dage siden og ligner talende. Imorgen tiilig bliver han begravet; alle mulige Klostere og heele Regentzen vil følge til Fods, de er færdig at slaaes om, hvem der skal bære ham.«

Andreas Hviid var borte, men et af hans Børn kom til at gøre ham Ære i hans Grav. Det var Regenslinden.

Det var dog først, da det havde naaet samme Alder som han, at det begyndte at gøre sig selvstændigt gældende. I 1820 saa det Studenterforeningen blive stiftet i sin Skygge, og det er muligt, at Chr. Winther ogsaa tænkte paa Træet, naar han formede Omkvædet til sin berømte Sang: »Vi er den Stamme, som evigt skal staae!« Men ellers nævnedes det endnu kun i Forbindelse med sin Fader Hviid, som i Rasm. Nyerups Sang »Mindets Bæger«. Men i 1830erne blev Chr. Winther dets første Sanger, og han efterfulgtes snart af O. Drejer, Ploug og Hostrup. Chr. Winther saa ligesom Hviid dets Opgave i at:

*Du skal os med din grønne Top
med Skovens Savn forsones.*

For Ploug er Linden det Træ, som »kvæger Sindet med sin Morgenduft« og »sit svale Telt over Gaarden spænder«, og heller ikke Hostrup ved at takke det for andet end for

*... „dine Blomsters Duft
og for din svale Skygge“ *)*

Og dog er det i disse Aar, 1830erne og 1840erne, at Linden begynder at løse sine Opgaver, ikke blot at holde Sangaftener og Studentermøder (som det store skandinaviske 1845) under sin Krone, men ogsaa at fremkalde det Kollegiesamliv, som var noget hidtil ukendt. Prof. Kromann udtalte en Gang til mig, at han havde lært sin meste Filosofi ved at diskutere under dens

*) Han tilføjer endog den uretfærdige Paastand: „Slet ingen Fugl vil i Dit Læ med Sang sin Rede bygge.“

Krone. Man begyndte at samles under Linden paa Sommeraftenen, og da den gamle Kirkesal ud mod Købmagergade fra 1862 ligeledes var bleven aabnet for Alumnerne, forelaa først Muligheden for et Regensliv i moderne Forstand. Og ved dens 100 Aars Fødselslag ansloges nye og dybere Strengte til dens Pris:

*Fri og frejdig Fremskridtsflaget
— Haabets grønne Flag
svang du over Rødstenstagnet
som den Dag i Dag.*

*„Lær mig Lind! i Soldagsglæde
frejdigt frem at gaa,
under Kundskaatsregne's Væde
frodig Vækst at faa!
Lær mig i de onde Dage
— komme, hvad der maa —
uden Frygt og Klynk og Klage
trodsig fast at staa!“*

Andre Strengte er senere blevet anslaaede, som den vemodige:

*„Som Ranker og som Lindeløv
vi falme skal engang,
men unge Aar er grønne Aar
og frejdig Glædens Sang.“*

Saaledes har de skiftende Slægtled formaaet at læse deres vekslende Stemninger ud af den gamle Kammerat, de har i deres Midte, og Regenslinden er mere og mere opfattet som Symbolet paa Regensaaend og Studenteraand.

Anede den gamle, nej unge Hviid dette? Maaske ikke. Men derfor er der lige god Grund til paa Halvandet hundredaarsdagen for hans Skabning at mindes ham med et

Ære være hans Minde!

Gamle Regensianere.

Professor, Dr. med. *Johannes Lindhard* har taget sin Afsked som Professor i Gymnastikteori ved Universitetet.

Sognepræst *P. L. Husum* er afgaaet ved Døden 24. Febr. 1935.

Kontorchef *Hjalmar V. Elmquist* er blevet Ridder af Dannebrog.

Undervisningsinspektør *Otto Bjørneboe*, R. af Dbg., er blevet Dannebrogsmænd.

Byretsdommer *Fritz Pihl* er udnævnt til Dommer i Østre Landsret fra 1. Nov. 1935.

Sagfører *Søren Sørensen*, Neksø, er afgaaet ved Døden 19. Juli 1935.

Dommerfuldmægtig *Marius Kristian Andersen*, Hillerød, er udnævnt til Dommer i Frijsenborg-Faurskov Birk (Hammel) fra 1. Juli 1935.

Amtsfuldmægtig og Stiftskasserer *Asger Rasmussen*, Haderslev, er udnævnt til Dommer i Rødning fra 1. Juni 1935.

Læge *Jens Peter Hjortved* praktiserer i Vivild fra Sommeren 1935.

Dommerfuldmægtig *Herluf Jastrup*, Kolding, skal gøre Tjeneste ved Dommerembedet i Sorø fra 15. Nov. 1935.

Dommerfuldmægtig *Poul Martin Jensen*, Frederikshavn, er udnævnt til Politimester i Hasle, Vester Lisbjerg, Framlev og Sabro Herreder samt Frijsenborg-Faurskov Birk (Aarhus) fra 1. Juni 1935.

Adjunkt *Jens Schjørring Bjerge*, Horsens Statsskole, er udnævnt til Lektor sammesteds fra 1. Okt. 1935.

Klinikchef ved Kommunehospitalen i København *Alfred Lindahl* er blevet Dr. med. ved Disputats 20. Juni 1935.

Ekspeditionssekretær i Finansministeriet *Jørgen A. A. Andersen* er udnævnt til Kontorchef.

Fuldmægtig i Indenrigsministeriet *Frederik Albert Madsen* er udnævnt til Udskrivningschef i Roskilde fra 1. Sept. 1935.

Adjunkt *Johannes Reumert*, Statsgymnasiet Schneekloths Skole, er udnævnt til Lektor sammesteds fra 1. Okt. 1935.

Dr. med. *Eyvind Rosling* er ansat som Overlæge ved medicinsk Afdeling paa Amtssygehuset i Gentofte Sept. 1935.

Adjunkt *Laurids Tvies*, Frederiksborg Statsskole, er udnævnt til Lektor sammesteds fra 1. Okt. 1935.

Læge *Viggo Munck*, Vandel, er flyttet til Virum ved København Okt. 1935.

Kontorchef i Grønlands Styrelse *Knud Honoré Oldendow* er blevet Ridder af Dannebrog.

Residerende Kapellan *Ejnar Leth Balling*, Nyborg, er udnævnt til Sognepræst ved St. Stefans Kirke i København 12. Juli 1935.

Kristian Müller.

Fra Regensen:

Sommerklokkeratet 1935 begyndte — efter et Par Antydninger af Kampvalg — med, at Gaardens yngste Forening »Konventet« ved Fredsvalg fik sin tredie Klokke. Sit Hovedpræg fik Klokkeratet naturligvis ved Jubilæumsfesten for Lindens 150-Aars Fødselsdag — uden at de øvrige Regensfester dog af den Grund har haft et mindre animeret Forløb end sædvanlig — tværtimod! Festtræthed har været et ukendt Begreb paa Regensen i det forløbne Halvaar, ialfald hvis man tør domme efter Deltagerantallet.

For at gaa lige til Sagen og undgaa enhver tør kronologisk Opremsning: *Lindefesten d. 12. Maj* blev en *broget Fest*. Baade i Anlæg og Forløb bar den

tydeligt Præg af den Dobbeltthed, som maatte komme, naar man samtidig vilde markere Jubilæet ved en Festlighed af mere officios Karakter og fejre Begivenheden ved et privat regensielt Sold. Nogle vil bedst huske det første — andre foretrækker at mindes det sidste — Smag og Behag o. s. v.

Selve den ydre Ramme er det festligst ønskelige Erindringsbillede. Klart, køligt Solskin efter en forfriskende Natteregn. Flag paa Regensen og Rundetaarn. Linden, lys og grøn, forsynet med Arm og V. P.'s hvideste Handske samt sin berømmelige Fader Hviids Billede i Gibs. Dens Stamme oversaaedes i Formiddagens Løb med hvide Pletter som et smitsomt Udslet — Telegrammerne fra dens mange Børn, spredt om i det ganske Land, Færøerne, Island, London, San Francisco o. s. v. Lindesønner er trofaste.

Det saas ogsaa af den Skare, som om Eftermiddagen samtalende vandrede rundt om Linden og ventede paa Festens Begyndelse. Der var gamle Regensianere fra alle Landets Egne, Hurup medregnet. Salen, som var ødselt pyntet med friskgrønt Løv, rummede vel med de særligt indbudte og gamle og nuværende Regensianere op mod 300 Sjæle, da Kongen Kl. 15 ankom. Festen begyndte.

Den vil maaske navnlig huskes, fordi den — trods behørig Hensyntagen til, at Regensen for en Gangs Skyld havde lukket sine Vinduer op, at Kongen var til Stede og Pressen sluppet løs paa Regensen — var behageligt fri for enhver anstrengt og stiv Højtidelighed. Den regensielle Festsans fejrede Triumfer. Arrangementet klappede. Efter Velkomsttale og Leve for Kongen, efterfulgt af »Kong Kristian«, tog Kongen Ordet for sin ifølge Dagspressen »længste officielle Tale«, hvor han fandt nye Udtryk for sin velkendte varme Interesse for Regensen. Talen hilstes med livlig Klappen. Indrammet af den gamle Lindekantate, smukt udført af Regensianere, fulgte nu de øvrige Taler. Det var en Oplevelse. Man undgik lykkeligt den sædvanlige Jubilæumsjargon — Blanding af Statistik og jodlende Lyrik —; her forenedes positive og interessante Oplysninger og Synsmaader med en vittig og fængslende Form, som Gang paa Gang lønnedes med fortjent Bifald. Det gjaldt *Provstens* lærde Udredninger af Misforstaaelserne og den rette Forstaaelse af salig Hviids Forhold til Linden og Regensen. Det gjaldt V. P.'s vittige Filosoferen over Forholdet mellem Nutidens Ansigt og Ny Carlsbergfondets Anbringelse af Jerngitteret vis-à-vis Linden, *Scheibels* Tale for Universitetet, hvor Dagens Vits faldt (om Regensianere, der ikke længere ejer en »Hviid« (sic!)), samt *Rektors* ikke mindre vittige Svartale, som hævdede Munterheden til Jubel.

En smukt gennemført Jubilæumsfest afrundedes harmonisk, da Forsamlingen med Kongen i Spidsen trykkede Linden i Haanden (en Situation, som via Pressefotograferne fløj Landet over), og da man derefter samledes om Vinen og Kransekagerne, Talere, som hilste Jubilaren, Snakken i smaa Klynger, Bortgang i do. eller enkeltvis. Jubilæet var slaaet fast paa en værdig og festlig Maade.

Referatet af Aftenens Begivenheder er vanskeligere — Bedømmelsen ligeledes. Det er en Smagssag, om man foretrækker et Platon'sk Symposium eller et Sold i Chr. IV'sk Stil og Dimensioner. Programmet var anlagt, saa der var Stof til det første, Taler, Sange, Sketch — Pladsforholdene ved Middagen og Forhaandsindstillingen hos langt de fleste virkede kraftigt i Retning af det sidste — vox populi vox dei — det blev et Sold! Efter at have siddet pænt og artigt om Eftermiddagen, da Offentlighedens Øjne hvilede ransagende over Regensen, fandt ældre og yngre i et dundrende Sold under *Andrups* Ledelse en naturlig Udløsning for de slumrende Livskræfter.

Dermed var Festen dog ikke Slut — Morgenavisernes Referater af Lindefesten naaede ind paa Regensværelserne, inden Festen ebbede ud i de sidste smaa, trofaste Klynger af gamle og unge. — —

*

Allerede Torsdagen efter — d. 16. Maj — var der Fest igen, *Bededansen*, hvor der mod al Tradition og uvist af hvilken Grund var en Stemning til Stede, saa Festen maatte forlænges en Time, og selv da maatte Folk smides ud med Magt. Maaske Semestrets mest hyggelige og intime Fest.

Lindefrokosten den 23. Maj var noget af en Tilsnigelse — Fødseisdagen var jo fejret; men den fik her et formløst og animeret indreregensielt Ekko.

Det er vanskeligt at sige, hvilket af de to Baller — *V. P.-Ballet* d. 6. April og *Lindeballet* d. 29. Juni — der var mest vellykket. *V. P.-Ballet* med de morsomme Tegninger af V. P. i forskellige karakteristiske Situationer og iøvrigt: Bar, Musik, Underholdning som sædvanlig. *Lindeballet*, indledet af Middagen, som var ikke mindre spirituel end spirituøs, med B. T.-Festavis, Sange, Viser, saa Tiden ikke gik, men ilede, og med den ejendommelige, stemningsfulde Ramme om Ballet, den illuminerede Estrade og Fortovsrestauranten, Fyrværkeri, Natten, som glider over i lys Morgen med Solstrejf ned over de sidste udholdende dansende Par. Fælles for begge Baller var Stemning og rekordnært Deltagerantal.

Kaffeaftenen d. 21. Marts lovede godt for den Slags mindre storstilede Festers Fremtid paa Regensen. Jazzoratoriet »De 24 Timer« opførtes, og under Kaffen bragte forskellige Optrædende (Kiepura!) Munterheden til Kogepunktet. Humøret holdt sig under den paafølgende Bogauktion. *Sommer-soldet* holdtes d. 16. Juli, og ekstraordinært arrangeredes d. 17. August en *Tur til »Bakken«*.

Klokkeratet endte uventet med svære indre Rystelser — eller rettere Forsøg derpaa. Forsøg paa at opløse »Gamle« og en derpaafølgende, meget omdiskuteret Rekonstruktion af Foreningen —; hvorom alting er: den 103-aarige lever stadig i bedste Velgaaende og stadig Væxt. Ikke uden Forbindelse med denne Affære et Forsøg paa at omstyrte hele Indflyttersystemet, Værelsesinspektion m. m., hvilket dog afvistes ved Afstemning paa en bevæget Generalforsamling. Altsaa: status quo over hele Linjen — et udpræget Fest-Klokkerat gik i sin Grav.

Ingvard Overgaard,
stud. theol.

STORE OG GODE SUBSKRIPTIONER

EGON FRIEDEL: KULTURHISTORIE

Fra den sorte Død til Verdenskrigen.

Friedell's Bog er aktuell — den er vor Tids Kulturhistorie.

I Modsætning til Originaludgaven bringer den danske Oversættelse en Rigdom af Illustrationer, Portrætter og Tidsbilleder fra hver Periode, hvilket i høj Grad understøtter Læsningen.

Værket, der omfatter 3 Bind à ca. 500 S. udkommer i 24 Storhefter, hver paa 64 S. til en Pris af Kr. 1,50 pr. Hefte. — Hefte 1 er udkommet.

VERDEN I GAAR — VERDEN I DAG

Historiens Gang gennem Tiderne.

Værket skildrer hele Verdenshistorien — fra Historiens Morgen til Dagen i Dag. Det begynder med det Afsnit, som først og fremmest har Betydning for Nutids-Læseren: Tiden efter 1890, der er Optakten til alt det, som sker i Dag.

Det udsendes i 80 store, rigt illustrerede Hefter à Kr. 1,00.

Hefte 5 er udkommet.

NATIONERNES HISTORIE

En Verdenshistorie i Tekst og Billeder fra Oldtiden til nu.

Værket er skrevet af Englands største Historikere.

Det er ordnet efter Lande og derfor uhyre let at orientere sig i.

Foruden de 3000 Illustrationer indeholder Værket et fortrinligt Kortmateriale, ialt 65 historiske og geografiske Kort.

Det udsendes i ca. 48 Storhefter à Kr. 2,00. — Hefte 5 er udkommet.

RUDYARD KIPLING: VÆRKER I UDVALG

Bd. I—XII.

De 12 Bind, som den nye Udgave omfatter, er følgende: Kim I & Kim II & Junglebogen & Engelskmænd i Indien & Stilk og Co. & Den nye Junglebog & Tre Soldater & Havets Helte & Mange Krogveje & Lille Willie Winkie & Lyset, der sluktes & Livets Handicap.

Indholdet er udvalgt af Tom Kristensen og nyoversat ved Jesper Ewald og Arne Stevns.

Bøgerne faaes paa 3 Maader: uindb. à Kr. 3,00 pr. Bd., med Skindryg og Hjørner à Kr. 5,50 pr. Bd., i blaat Helskind à Kr. 8,00 pr. Bd.

Bd. 1 er udkommet.

Tegn Subskription nu!

ARNOLD BUSCK INTERNATIONAL BOGHANDEL

Kjøbmagergade 49 — Telf. C. 2453 & 2454 & 4053 — Post Giro 3457.

Carl Dumreicher: Studenterforeningens Historie 1870-1920.

1. Bind 1870—75.

Pris Kr. 8,50 — Indb. Kr. 12,50.

Som bekendt udgav Professor H. C. A. Lund i Halvfemserne en Skildring af Studenterforeningens Historie 1820—1870. En Fortsættelse heraf, der er skrevet af Bibliotekar Carl Dumreicher, der fører Skildringen op til Hundredaarsjubilæet 1920, blev paabegyndt i 1934, og det Bind, der omfatter Tiden fra 1870—1875 er nu afsluttet. 2det Bind, fra 1875—1882, vil nu udkomme i Subskription i 10 maanedlige Hefter à 1 Kr. — en Pris, der er valgt som overkommelig for enhver Student.

NYT NORDISK FORLAG — ARNOLD BUSCK

Udgivet af Regensianersamfundet.

Redigeret af P. Koch Jensen, Danasplads 20. København V. Tlf.: Central 7250 og Eva 1660.